

Christian Felix Weiffes
Sange for Børn

med

Hillers og Hungers Musik

derfor oversatte

ved

H. J. Birch.

København, 1778.

Trykt hos Morten Hallager paa Oversætterens Bekostning.

1919-10.316.

nu 6412.1930

Forerindring.

Bed at overlevere Publikum disse Sange af Tydslands berømte Skuespil-Digter Weisse, har jeg kun dette at erindre: Jeg har udeladt tre (da Weisses Samling bestaaer af 71.) som forekom mig, at være uforstaaelige og mindre behagelige for unge Mennesker. For Oversættelsen af den 10, 13, 17, 25, 37, 38, 41, 45, 56, 61. har jeg min haabefulde Ven Hr. S. B. Riber at takke. Ved Valget af Melodierne, som nogle Elskere af Musikken gunstig have besørget, har man iagttaget Følgende: Man har valgt de behageligste og som nærmest stemmede overeens med Indholdet. Man har undertiden taget nogle lettere af Hunger, undertiden nogle vanskeligere af Hiller; paa det at denne Samling kunde tiene til bestoemere Øvelse paa Claveret, og fordi man troede, at ogsaa Eldre og meere Øvede ville finde Fornøielse deri, da endeel Sanges Indhold passe sig, uagtet Titelen, for meer end een Alder. — Maatte jeg ogsaa denne gang have nyttet og fornøiet!

Oversætteren.

Subskribenternes Navne.

Hans Majestæt Kongen	12	Exempl.
Hendes Majestæt Dronningen	10	
Hans Kongel. Hoied. Kronprindsen	8	
Hans Kongel. Hoied. Arveprindsen	8	
Hendes Kongel. Hoied. Prindsesse Sophia Frederica	6	
Hendes Kongel. Hoied. Prindsesse Lovisa Augusta	6	

Hr. Andreasen, Tolber i Helsingør.
 — v. Alphelen, Justitsraad.
 — Ancher, Dr. Theol. og Prof. i Odense.
 — Balle, Dr. Theol. og Prof. 3 Ex.
 — Becker, Hofapotheker.
 — v. Berger, Major.
 — Bierreggaard, Hofmester hos Dagert.
 — Bilsted, Grosserer.
 — Bradt, Secretær.
 — Braunbehrns, Joh. Feld. i Helsingør. 7
 — Bredsdorf, Stad. Theol.
 — Duch, Residerende Capellan i Helsingør.
 — Buschman, Justitsraad.
 Madame Buntzen. 3
 Hr. Collin, Friderich, General-Auditeur i Thronbhiem.
 — Dan, Cancellieraad.
 — Dodp, Kispmand i Helsingør.
 — Dreier, Hans, Landcommissair i Odense.

Hr. Dreier, Peder, Sognepræst til Østrup.
 — Erichsen, Porcelain-Handler. 2 Ex.
 — Eskildsen, Skibsbygmester.
 — Eskemos, Fuldmægtig ved Holmteft.
 — Godenius, Agent.
 Madame Godiche. 2
 Hr. Guldbrand, Livmedicus.
 — Gundelaf, Studiosus.
 — Haaber, Cancellieraad.
 — Haaber, Klokker.
 — Haaber, Studiosus.
 — Hansen, Friderich, Studiosus. 2 Ex.
 — Hansen, M., Studiosus.
 — Hellevad, Musikus i Odense.
 — Hessel, Cantor i Helsingør.
 — Holk, Agent.
 — Holst, Christian.

Hr. v. Holstein, Hofjunker.
 — Hoyer, Ditlef.
 — Hngom, Stud. Juris.
 — Jensen, Sognepræst i Kaneboe.
 — Jvarsen, Boghandler i Odense og Lybeck. 4
 — Kehlet, Sognepræst til Steenløse.
 — Knap, Cancellieraad.
 — Knoph, Justitsraad.
 — Kolpin, Justitsraad.
 — Kraft, Decanus. 2
 — Krogh, Oberst-Lieutenant i Throndhjem.
 — Kuhlman, Katechet.
 — Langsted, Assessor.
 — Levehau, Kammerherre.
 — Linstov, Kammerherre.
 — Lunde, Etatsraad.
 Frue Ensholm, Agentinde i Throndhjem.
 Hr. Meineke, Justitsraad.
 Frue Michaelsen, Justitsraadinde.
 Hr. Michaelsen, Inspecteur.
 — Mollman, Hans Ulrich, Stiftamtmand i Throndhjem.
 — Rannestad, Dr. Theol. og Prof. i Odense.
 — Noer, Knud, Høftræmmer.
 — Rumsen, Kammerherre.
 — v. Osten, Tommerhandler.
 — Poulsen, Kiebsmand.
 — Plessen, Kammerherre og Amtmand.
 — Prætorius, Justitsraad.

Hr. Putschet, Conferentsraad.
 — Ramus, Collega i Odense Skole.
 — Nebel, Eddard Jensen, Musikantsvend i Odensee.
 Frue Reiersen, Justitsraadinde.
 Frøken Reiersen.
 Jomfrue Roesled.
 Hr. Ronning, i Kjøkken i Helsingøer. 2 Er
 — Ronnov, Biskedommer.
 — Schebye, Sognepræst til St. Olai Kirke i Helsingøer.
 — Scheel, Justitsraad i Bragnæs. 7
 — Schlot, Gustav, Procurator i Odensee.
 Frøken Schulz.
 Hr. Stendrup, Etatsraad.
 — Stiernholm, Studiosus.
 — Sviger, Kommerceraad i Odensee.
 — Tofte, Andreas.
 — Thanning, Forvalter.
 — Thorlacius, Lector ved Frue latinske Skole.
 — Træschov, Prof. Theol. og Sognepræst ved Bartholoms
 kirken. 10
 — Trolle, Organist i Helsingøer.
 — Wadeseer, Collega i Odensee Skole.
 — Weinick, Niels, Stud. Juris. 3
 — Weisse, Assessor i Helsingøer.
 — v. Westen, Sognepræst til Brændekilde i Fyn.
 — E. Westerkhoff.
 — Wissing, Brygger.
 — Wolquars, Studiosus Juris.
 — Wulf, Vinhandler.

Indhold.

I. Tilskrift til et Par Børn.	S. 1	XXV. Fregten.	S. 25	XLVII. Bierne.	S. 50
II. Det unge Træe.	2	XXVI. Sladen og Nattergalen.	26	XLVIII. Vor Livlyst.	51
III. Ufkyldigheds Berømmelse.	3	XXVII. Misundelse.	27	XLIX. Sommerfuglen.	52
IV. Natsoelen.	4	XXVIII. Den fattige Mand.	28	L. Morgenen.	53
V. Skionhed og Stolthed.	5	XXIX. Den gamle Mand.	29	LI. Fuglereden.	54
VI. Maimaaned.	6	XXX. Uglen.	30	LII. Over et Par af Kattene drøbtte	
VII. Døden.	7	XXXI. Flittighed.	31	Turtelduen.	55
VIII. Pæren.	8	XXXII. Den udvortes Anseelse.	32	LIII. Til Sundheden.	57
IX. Frihed.	9	XXXIII. En ung Drengs Klage-Sang		LIV. Vinteren.	58
X. Den sande Storhed.	10	ved en ung Piges Død.	34	LV. Opsættelse.	59
XI. Huset af Kort.	11	XXXIV. Gaven.	35	LVI. Skamvædne.	60
XII. Den sande Rigdom.	12	XXXV. Begierlighed at vide det		LVII. Rosenknoppen.	61
XIII. Fisken paa Krogen.	13	Tilkommende.	36	LVIII. Den Fornoielse at giøre vel.	62
XIV. Sæbeboblen.	14	XXXVI. Det uoverlagte Onske.	37 38	LIX. Til Bogerne.	63
XV. De smaa Folk.	15	XXXVII. Viniedanseren.	39	LX. Til en kjær Moders Billede.	64
XVI. Myggen.	16	XXXVIII. Gammet.	40	LXI. Musvirten.	65
XVII. Forsættet.	17	XXXIX. Den største Lykke.	41	LXII. Forskulighed.	66
XVIII. Solen.	18	XL. Den lille Uret.	42	LXIII. Den falske og sande Noes.	67
XIX. Klæde-Pragt.	19	XLI. Sneemanden.	43	LXIV. Til et Træe i Høsten.	68
XX. Spurren og Turtelduen.	20	XLII. Maanen.	44	LXV. Edderkøppen.	69
XXI. Claveret.	21	XLIII. Lærkerne.	45	LXVI. Broderlig Tændergigtighed.	70-73
XXII. Benskab.	22	XLIV. Hunden.	46	LXVII. Et par Børn til deres Moder	
XXIII. Til Sønnen.	23	XLV. Det daarlige Onske.	47	paa hendes Fødsels-Dag.	74
XXIV. Tiden.	24	XLVI. Skyggen.	48	LXVIII. Formaning til et par Børn.	76

Register.

Bærer kun i Ruben ind.	S. 50	J fordrer hoppende en Gave.	S. 1
Broder! see den gamle Mand.	28	J Lilleput, der Gøit skal boe.	15
Den brune Hest! hvor rask, hvor skøn.	37	J mørke Nat en Møg ssi om.	16
Den lille Fisk omspiller her.	13	J stemme falske Rette.	55
Den lille Frik saa artig er.	27	Jeg arme Skielm, hvor gaar det mig.	20
Den skønne Sneemand! Set hvor høt.	43	Jurig jeg nu stræbe maane.	17
Den som Lykkens store Gaver.	41	Kan noget være skønnere.	35
Den Ven, som vil mig Speilet vise.	22	Kom søde Svøn, og gæøg du mig.	23
Der dger Gamle.	7	Kunstfulde Gæverste, jeg dig.	69
Det er vel, at Gud os bølger.	38	Peer kun, gode Venner, leer.	12
Det lille Træe er planter her.	2	Pistig tonende Claveer!	21
Det skønne Nav forspandt igiem.	58	Lille Ketter Christian.	42
Du siger, hvem er Chloë lig.	5	Lille Skrigbald! sig du mig.	26
Du som reen og mild i hver Nare flyder.	57	Min lille Hund er mig saa kær!	46
Du søde, skønne Rose, du.	61	Naturens Jir! Du Nattegal!	9
Du stakkels kielne Larn, du som	40	Nogle sige, naar de mig see.	67
Elfskærlig Natstol, hvorfor.	4	Du smile paa mig.	6
En broget Sommerfugl, o see!	52	Nylig Hans i Grasset bandt.	8
En Krigsmand siger tit Vre.	10	Nys saad jeg med Glæde.	39
En lille Fugl! o var jeg det.	47	Nys var jeg meget blegere.	66
En ung og vælig Hest.	66	Saa bliver da dit Hoveds Dymt.	68
Er denne Sørgeklage.	34	Saa lykkes dog endelig.	54
Er det den Taffigelse.	45	Seer, hvor min Skygge løber der.	48
Hør Solens Skin flyer Uglen bort.	30	See, Søster, see, hvor disse kielne Dutr.	71
Her staar min kiere søde Mama.	64	Sig, hvorfor vil dog Mennesket.	12
Hist saad en gammel stakkels Mand.	29	Skønne Lund! hvor rüg paa Lise.	25
Hold lille Toppneslager op.	51	Søde, dyrebare Ftiid!	31
Hvilken Glæde i hvilken Nøed!	3	Tids nok er det til i Morgen.	59
Hvor billig bor han have.	62	Tulipaner prægtig smukt.	19
Hvor glad forlystet Diets Sande.	14	Tusind' gange vi velstgite.	75
Hvor hnr jeg eder kær, I smukke Døger.	63	Under rante Træers Skuggt.	52
Hvor hastig iler Tiden bort.	24	Vakte Dreng, du søde Pige.	76
Hvor sød og vænlig leer.	44	Velkommen Soel, som vakker Byst.	18
I sine Ra disse nøgne Grestre.	65	Velkommen skønne Morgen.	53

Tilskrift til et Par Børn.

I

Allegro.

J for = drer hop = pen = de en Ga = ve af mig, I Smig = re = re! Alt, hvad jeg

har, skal I og have, vil Mu = sen til mig lee.

Hunger.

Tilskrift til et Par Børn.

J fordrer hoppende en Gave
 Af mig, I Smigrere!
 Alt, hvad jeg har, skal I og have,
 Vil Mussen til mig lee.

Hvad Mussen — Ville I vel sige,
 Hvad for en Tigg er det?
 Det skal I vide Dreng og Pige,
 Naar jeg har kyst mig mæt.

Det er den Rærlighed, jeg bærer
 For Eder, søde Smag!
 Kun den mig Eders Moder lærer,
 Kan her ved Siden staae.

Lad hende Eder disse lære
 Ved listigsteemt Claveer;
 Hvor stor vil hendes Fryd da være,
 Naar Eders Lyst hun seer!

Dog bedre underviist I blive
 Ved hendes Gierninger,
 Naar Ige paa hendes Liv I give,
 Som idel Velsyd er.

Det unge Træe.

Vivace.

Det lille Træe er plan - tet her, da jeg til Ver - den kom - men er: Nu voxer det saa

smukt, nu voxer det saa smukt, og bæ - rer alt den be - ste Frugt.

Hunger.

Det unge Træe.

Det lille Træe er plantet her,
Da jeg til Verden kommen er,
Nu voxer det saa smukt,
Og bærer alt den bedste Frugt.

Det lønnes nu vor Gartner's Flid,
Som han anvendte al dets Tid,
Hvor vil han glædes, naar
Han ser, at det fuldvoxt staer!

O! er jeg ikke Træet lig,
Vel nu kun paa Forhaabning rlig?
Dog, blomstrend' hidindtil,
Jeg moden Frugt fremvise vil.

Udfyldigheds Berømmelse.

3

(Clav.)

Allegro
ma non tanto.

Hvil = ten Glæ = de! hvilken Noes! Naar U = fyl = dig = hed du os vil om = favne.

solo.

(Clav. solo.)

Raa = de Vel = lyst flyer for dig, og dog la = der du ei mig no = gen Glæ = de

noget Glæ = de fav = ne.

3 *Stiller.*

Udfyldigheds Berømmelse.

Hvilken Glæde! hvilken Noes!
Naar Udfyldighed! du os
vil omfavne.
Raade Vellyst flyer for dig,
Og dog lader du ei mig
Nogen Glæde favne.

Du strøer Roser og Jasmin
Paa den stikre Vei, hvor min
Fod skal træde.
Jeg er vel tilfreds og glad,
Naar du smiler, andres Had
Ei skal Dier væde.

Uden Knurren, uden Nag,
Styrer du for mig hver Sag,
Alle Dage.
Naar jeg mig fornstier, skal
Ei Vebredelse og Qual
Eiden Hiertet nage.

U min Naie gior du let,
Naar jeg legger Bind paa det
Dig behager.
Mig opfylder Noe og Lyst,
Fra mit forriglose Bryst
Ile alle Plager.

Intet skal mig, naar jeg faaer
Flæres Dage, flere Nar,
Fra dig vende.
I al Modgang trøst du mig,
Lad mig aldrig uden dig
Nogen Glæde kiende.

Nattfiolen.

Gratioso.

Hiller.

Nattfiolen.

Ælskørdig Nattfiol, hvorfor
 Vil du i mørke Dal
 I Græsset Kule Dig? hvi staaer
 Du ei blandt andres Tal?

Dog aander du saa sød en Lugt,
 Saa snart man plukker dig,
 Som mangen ei, der nok saa smukt
 I Haven pynter sig.

Saa Kiuler ogsaa Ydmyghed
 Sig for hver Stoltheds Søn;
 Hvem, som dens Værd at agte veed,
 Dens Tal han faaer til Løn.

Skønhed og Stolthed.

Andante.

Du si - ger: hvem er Chloë lig? O! see - s mit Di - e, see - s mit Mynd!

Som jeg, det maee du til - staae mig, saa skøn er ik - ke hun.

Hunger.

Skønhed og Stolthed.

Phillis.

Damon.

Du siger: hvem er Chloë lig?
 O! see mit Die, see min Mund!
 Som jeg, det maee du tilstaae mig,
 Saa skøn er ikke hun.

Ja, Phillis du er skønnere,
 Det vil jeg gjerne tilstaae dig;
 Dog, hun er langt besteednere,
 Det maee du tilstaae mig.

Maimaaned.

Vivace.

Du smile paa nye i Skov og i Dye, de glade Maimaaneds Dage. Da høres nye Fryd, og

Clav. solo.

mun - tre Lyd, alt, hvad kan Ø - ret be - ha - ge.

Hunger.

Maimaaned.

Du smile paa nye
 I Skov og i Dye
 De glade Maimaaneds Dage:
 Da høres ny Fryd,
 Og muntre Lyd,
 Alt, hvad kan Øret behage.

Dy Skønhed og Pragt
 Ved Jernarets Magt
 Vort Øie med Glæde henrykker:
 Jeg derfor vil Dands
 Med Blomsterkrands
 De hvide Loffer udfnykker.

Men først skal min Sang
 Med jublende Klang
 Samt prise, som alting frembragde:
 Dog inder ham mit Liv
 Til Ders bliv
 For alt det, han hos mig nedlagde.

Døden.

Adagio.

Der dø = er Sam = le, som sig ei sam = le en Skat af æd = le Gier = nin =

ger. Vil vel den Vii = se kka = ge: For kort' var de = res Da = ge. Nei, læn = ge

læn = ge nok de va = re her.

Hiller.

Døden.

Der døer Gamle,
Som sig ei samle
En Skat af ædle Gierninger.
Vil vel den Vilde klage:
For kort' var deres Dage,
Nei, længe nok de vare her.

Skal Dyd ei lære
Mig, saa at være,
At, naar jeg ei skal leve meer,
Mig Fromme da beklage:
For korte var hans Dage,
For tilig, af! han hviler her.

Væren.

Allegro.

Ny = lig Hans i Græs = set bandt sig en Blom = ster = krands og fandt, hvem kan glad're væ =

re? en gull = scriber Væ = re.

Hiller.

Væren.

Ny lig Hans i Græsset bandt
 Sig en Blomsterkrands, og fandt,
 Hvem kan glad're være?
 En gullskriver Være.

Lille Hans sprang glad omkring:
 „O hvor deilig er den Ting,“
 Sagde han: min Nave
 Vil den glæne have.

Hurtig beed han den i tu...
 Lille Hans hvi spruder du?
 Vil den lille Abe!
 Elg en Hissen rabe?

„O en Orm har stukket den,“
 Sagde han, og sinede den hen:
 „Aldrig mine Dage
 Lar jeg mig bedrage.

Frighed.

Spirituoso.

Naturens Zitr! Du Nat - ter, gæst Mær - et, i din sø - de, Stem - me Nat - tene - ryk - ke, mer - et mit Dre? Du - stert du saa - llig - sig - sang, at - her - le - fug - le - Cho - ræt man - gen Sang - tang ved din Røst, for dig at hø - re.

Singer.

Frighed.

Naturens Zitr! Du Nattegal!
 Mon et dig søde Stemme skal
 henrykke mere mit Dre?
 I Busken du saa llig sang,
 At heele Fugle - Choret, mangen Gang
 Tang ved din Røst, for dig at høre.

Sorgfulde Dune dig slutter nu,
 Jeg vil dig høre Mad, for du
 Dyrvaagner, saa her Dages.
 Et Regn, et Storm dig skader her,
 Du dog et synge vil, du sorgfuld er,
 Som du af tunge Ordre plages.

Had mon det her fortryder dig,
 At leve - indeluk hos mig
 Flow ud, ei meer min Fange
 O! ja! jeg hører alt dit Sang
 Fra næste Træe, jeg hører mangen Sang
 Derfor, ved dine beste Sange.

Den sande Storhed.

Andante.

En Krigsmand hi-ger til E-re ved Word og ved Brand, og
 træder, den's Dyr-ker at va-re, jo see-re Held-re han ved Svær-det fal-de fan, ved
 Svær-det fal-de fan.

Hunger.

Den sande Storhed.

En Krigsmand tiger til E-re
 Ved Word og ved Brand,
 Og roer, den's Dyrker at være,
 Jo flere Helde han
 Ved Sværde fælde fan.

Og naar han nedriver Stæder,
 Og opbrænder alt,
 Og stolt de Kroppe nedtræder,
 Som ved hans Sværte faldt.
 Han Stor-da bliver kaldt.

Men den, som Dyden høit ærer,
 Beklager den's Gavn,
 Ved sit Exempel den lærer,
 Og fremmer andres Gavn,
 Fortæller dette Navn.

Huset af Kort.

II

Gratiofo.

Deer kun, gode Venner leer! naar I Huset falde seer; at det

er saa frøbeligt, er det latterligt? er det

latterligt? er det latterligt?

Singer.

Huset af Kort.

Deer kun, gode Venner leer!
 Naar I Huset falde seer,
 At det er saa frøbeligt,
 Er det latterligt?

O! I bygger og saa røde
 Høi i Veiret! Er vel ligt
 Meere evigvarende?
 Ja — det vil vi see.

Skal vel eders Slotte staae
 Til i Morgen? — O I saae
 Ofte i et Dieblit,
 Hvor al Pragt forgit.

Den sande Rigdom.

Largo.

Säg, hvorfor vil dog Men-
 ne s- ket paa Ha- vet sig be-
 gi- ve
 for Guld og Guds? Mon ik-
 ke det, een Ver- den kan, een Ver-
 den kan ham gi- ve, er nok for
 ham, da- tide han gaaer her-
 fra, naar han sit On- ske-
 naaer, her- fra naar han sit On-
 ske- naaer.

Hiller.

Den sande Rigdom.

Säg, hvorfor vil dog Mennesket
 Dag Haver sig begive
 for Guld og Guds? mon ikke det,
 Een Verden kan ham give,
 Er nok for ham, da tide han gaaer
 Herfra, naar han sit Onske naaer.

Det er den sande Rigdom er,
 Skönt den ham Sorg forvolder;
 Den Skat en Vilis sig samler her,
 Den Aedje han beholder.
 Det Syden er; en Skat som han
 I Ewigheden nyde kan.

Siften paa Krogen.

Spirituoso.

Den lille Sift om spiller her i solvklare Døst, en hidsig Løst til Glæde er det, som ham gjør saa kjær.

Glæde er det, som ham gjør saa kjær.

Hunger.

Siften paa Krogen.

Den lille Sift omspiller her
 I Solvklare Døst,
 En hidsig Løst til Glæde er
 Det, som ham gjør saa kjær.

Han nærmer sig — nu snapper han.
 Hvad vilde du der?
 Du bløder, stakkels Dyr! — jeg kan
 Dig ikke hjælpe meer.

Han nærmer sig — nu snapper han.
 Hvad vilde du der?
 Du bløder, stakkels Dyr! — jeg kan
 Dig ikke hjælpe meer.

Han nærmer sig — nu snapper han.
 Hvad vilde du der?
 Du bløder, stakkels Dyr! — jeg kan
 Dig ikke hjælpe meer.

O lad mig altid vogte mig
 For Lysternes Magt!
 Som Engelen bedaaet' dig,
 Saa lokker Verdens Pragt.

Sæbeboblen.

Andante

Svor glad forlystes Diets Sands, af Boblens Pragt ved Solens

Glands, men kun et Pust! strax den forsvandt, og man den ikke meere

fandt, og man den, man den ikke meere fandt.

Hiller.

Sæbeboblen.

Svor glad forlystes Diets Sands
 Af Boblens Pragt ved Solens Glands,
 Men kun er Pust! strax den forsvandt,
 Og man den ikke meere fandt.

Den unge Herre er den lig,
 Stolt af sin Pragt, paa Skatter rlig.
 Selv mangler han Fortjenester,
 Tog blint fra ham, han har ei meer.

Allegro.

S Lilleput, der Folk skal boe, / Ei storre end en Tomme / Som man ikkun en

Swift kan troe) dem skal jeg i min Tomme. / Hvor maae de ikke være smaae som Myg, / naar man dem

langt fra faae, som Myg naar man dem langt fra faae!

Hiller.

De smaae Folk.

Lilleput, der Folk skal boe.
Ei storre end en Tomme,
(Om man ikkun en Swift kan troe!)
Dem skal jeg i min Tomme.
Hvor maae de ikke være smaae
Som Myg, naar man dem langt fra faae!

O var jeg der, hvor var jeg stor!
Man kaldte mig en Rømppe.
Man pegte paa mig, hidset gaader
Den som vort Mod kan dempe.
Engstret blev bange, hvor jeg kom,
Og turde ikke see sig om.

Dag da jeg ikke troede
End nu, og disse vare
Meer artige, langt visere,
Men Aft for mig de bære.
Jeg troet, da raabte alle Mand:
Stort Legeme, men lidt Forstand.

Hyggen.

Larghetto.

Si trossi d' morte, che Nat en d' Merg fløi om, og alt for nær til Lyset kom.

Den legde ved dees Elin og sit sin Død i sams me Di e blif.

Singer

Hyggen.

S mørke Nat en Merg fløi om, | Indlyder Livets Velsøst sig.

Og alt for nær til Lyset kom; | Ved sin bedrøgelige Svig,

Den legde ved dees Elin og sit | Saa tænk mit Hjerte steds paa,

Sin Død i sams me Di e blif. | Hvor snart den Glæde vil forgaar.

Solen.

Affetto.

Velkommen Soel, som vaker Lyft og Glæde i vort unge Dyrst, naar
 du paa ny fremstræler. Hvor stor er ei din Skabers Magt, som
 gav dig Majeestet og Prægt; og Veien for dig maaler.

Hilf.

Solen.

Velkommen Soel, som vaker Lyft
 Og Glæde i vort unge Dyrst,
 Naar du paa ny fremstræler.
 Hvor stor er ei din Skabers Magt,
 Som gav dig Majeestet og Prægt,
 Og Veien for dig maaler.

Udåf dit Ildhav Andet til
 Alt, hvad der lever, Kraft og Ild,
 Og Flor, og Væxt og Styrke.
 Det stærke Træ, det mindste Straas
 Ved dig kan Liv og Fremvext faa,
 Naar man vil Jorden dyrke.

Den Blifves Blifeds er du,
 Der tierlig kommer hver Idu
 Som Lys og Linding favner.
 Han klarer op den Blindes Haand,
 Imens hans stedse aabne Haand
 Ubedet andre gavner.

Allegro.

Tu = li = va = ner præn = ge smukt. af de Far = ver som dem smuk = te ; } at Elor
 Dog de gi = ve tit = gen Lugt, der = for har de et den Lyk = ke , }

rin = de pluk = ker dem, for at ta = ge med sig hjem.

Hunger.

Alæde = Pragt.

Sulipaner prænge smukt

Af de Farver, som dem smukke ;
 Dog de give ingen Lugt,
 Derfor har de ei den Lykke,
 At Elorinde plukker dem
 For at tage med sig hjem.

Al Slags Pragt og Stæds kæn og

Marren let for Penge kiobe.
 Al hans Herlighed kan nok
 Wegen Rigdom hos ham røbe,
 Men med al den Pragt han har
 Seer man dog han er en Mar.

Spurren og Turtelduen.

Lamen-
tesø.

Jeg ar me Skielm! Hvor gaer det mig! Du el s kes, man mig kun for s ag s ter. Hvad tan s ter

Men ne s fter, han dig langt min s dre el s ter El s vet trang s ter? Jeg har dog, det er gand s se

vist, end du zi gan s ge mee s re List.

Hiller.

Spurren og Turtelduen.

Spurren.

Jeg arme Skielm! Hvor gaer det mig!
Du el s kes, man mig kun foragter.
Hvad tanker Menneſket? han dig
Langt mindre efter Lipen trangter.
Jeg har dog, det er gandske vist,
End du ti gange mere List.

Turtelduen.

Jå, ja, men du bestialer ham,
Jeg tager kun, hvad han vil give,
Jeg frægter altid for den Skam,
Som Lyd af ham udslæbte at blive.
Hvad hjælper det, man har Forstand,
Naar den til Gavn et vendes an?

Gratioso.

Sig mig to - nen - de Cla - veer! in - tet mig for - nøi - er meer,

end dit sø - de Stren - ge - Spil; Du er, hvad jeg sø - ste vil, mun - tre Spøg, Al -

vor - lig - hed, i min stil - le Een - som - hed.

Hiller.

Claveret.

Løstligtonende Claveer!
 Siger mig fornøier meer,
 End dit søde Strenge - Spil,
 Du er, hvad jeg ønske vil,
 Muntre Spøg, Åvortlighed
 I min stille Een - som - hed.

Er jeg glad, saa hører jeg
 Af dig, muntre Strenge - leeg.
 Nager Sørrig dette Dyrsk,
 Hører jeg din Klage - Røst.
 Synger jeg en hellig Sang,
 Hvor opliver mig din Klang! —

For de falske Lysters Svig
 Skal mit Dyrsk ei aabne sig.
 Neen, som dine Strenge - leeg
 Være al min Lyst og Fryd
 Uden søde Harmonie
 Gaae ei nogen Dag forbi.

Benskab.

Andante.

Den Ven, som vil mig Speilet vilse, og ikke mine Feilkrin prise,
 men stender paa mig, naar jeg ei vil følge Dobbets Ige Bei; han
 er min Ven, han er min Ven, skandte synes han, skandte synes han ei den.

Hiller.

Benskab.

Den Ven, som vil mig Speilet vilse,
 Og ikke mine Feilkrin prise,
 Men stender paa mig, naar jeg ei
 Vil følge Dobbets Ige Bei;
 Han er min Ven,
 Skandte synes han ei den.

Dog den, som altid mig berammer,
 Som aldrig mine Feil forbammer,
 Men giver mig tide Velighed
 Deres, naar jeg den ikke veed;
 Er ei min Ven,
 Skandte synes han tide den.

Til Sønnen.

Largo.

Kom søde Sønn og væg du mig! mit Dørlænges inderlig at

nyde Ro og Hvile; i din Arm vil jeg ligg

Hiller.

Til Sønnen.

Kom søde Sønn, og væg du mig, Men latter du, o! kiære Ven,
 Mit Dørlænges inderlig For evig det i Døden hen,
 At nyde Ro og Hvile, Og disse Dørlænges
 I din Arm vil jeg ligg. I Stille længer vaage.

Saa veed' jeg dog, jeg hist skal see
 Et Lys langt, meer klarstimmende,
 Som denne Slummers ender,
 Og ingen Hørens fiender.

Andante.

Hvor ha : stig i : ler Ti : den bort til E : vlg : hed, som

Draa : ben sa : rer stit : dig fort ved Det : lens Ha : stig : hed.

Hunger.

Tiden.

Hvor hastig iler Tiden bort
Til Evighed,
Som Draabens farer stridig fort
Ved Dødens Hastighed.

De Dieble, som nyttig var,
De alle med.

Dit Dags- og Nat-levet har,
Jeg oftere et færr.

Hvor dyrebart hvert Dieble!
Om det gik hen
For mig unyttigt: aldrig stit
Jeg det tilbage' igjen.

Hvor mange, mange spillede jeg
Ved Leeg og Støl.

Jeg et et langer Dødt: bort Leeg;
Dødt alt mit Dulle-Løi.

Poco Adagio.

Skønne Lund! hvor rig paa Li-se i min stil-le Een-som-hed!

Her jeg sørg-fer, taus vil pr-se Daarens sto-re Un-dig-hed.

Hunger.

Frygten.

Skønne Lund! hvor rig paa Lise
I min stille Eensomhed!

Her jeg sørgfer, taus vil prise
Daarens store Udigthed.

Philomele skal mig lære,
Hvad hun lissig synge kan.
Jeg da hende og til Ver
Selv en Sang vil stemme an.

Dog i dette stille Øde,
Af! hvad rører sig? — Af ja!
Hale det rækker mig i møde,
Var jeg den gang vel herfra!

O jeg bøver! o jeg daaner!
Her jeg smutter hastig ind.
Hist det kommer: — Skaaner, faaner!
Af! jeg ser — et lille Hind.

Skaden og Nattergalen.

Lar-
getto.

Lil-se Strig-hals sig du mig, hvor-for Men-ne-ster vel dig saa-dant vil-ligt Bi-fald

gi-ver? Of-te et-er dog din Sang: Jeg, jeg flad-brer Da-ge lang, og af

ham for-ag-ter bli-ver.

Hille.

Skaden og Nattergalen.

Skaden.

Lille Strig-hals sig du mig,
 Hvorfor Men-ne-ster vel dig
 Saadant vil-ligt Bi-fald giver?
 Of-te tier dog din Sang:
 Jeg! jeg fladder Dage lang,
 Og af ham foragtet bliver!

Nattergalen.

Kommer det paa Bladdren an?
 Den som aldrig rir kan,
 Man si gierne Bi-fald giver.
 Saadan Sang er meger let,
 Altid eens og altid et!
 Ingen derfor priser bliver.

Andante.

Den lille Frijs saa artig er, Hans Hoes for - kynde al - le Munde; Han

er saa flittig, lærer meer end jeg; Ham skulde jeg mis - unde!

Hiller.

Misundelse.

Den lille Frijs saa artig er,
 Hans Hoes forkynde alle Munde;
 Han er saa flittig, lærer meer,
 End jeg; ham skulde jeg misunde!

Dag, blev jeg derved daddelfri?
 O nei! jeg først hør alle vise;
 At jeg ham overgaer deri;
 Før vil og kan man mig ei prise.

Den fattige Mand.

Largo.

Broder! see den gamle Mand dog saa nær ved ikke an. Hvor for
 hun gret! hvor for revent! O! jeg sukker Dinene! Hvor er du saa dristig
 bleven? Jeg ei veed hvad du vil see.

Hiller.

Den fattige Mand.

Søsteren.

Broder! see den gamle Mand
 Dog saa nær ved ikke an.
 Hvor forhungret! hvor forreven!
 O! jeg sukker Dinene!
 Hvor er du saa dristig bleven? —
 Jeg ei veed, hvad du vil see.

Broderen.

Lad mig kun gaar lige til;
 Al hans Nød jeg skue vil.
 Vi kan ei vor Lykke kende,
 Naar vi ei har Jammer kendt,
 Eller os med Tak bevende
 Til den, som har Lykken sendt.

Den gamle Mand.

*Allegro
moderato.*

Hist faldt en ; gam - mel stak - fels Mand, hvis Been ei - læn - ger vand - dre

kan. Hans Haar var graat og hvidt som Sne, hans Haar var graat og hvidt som Sne, han

faldt — og Sa - de - dren - ge - ne hvor loe ei de ! Hvor loe ei de !

Hunger.

Den gamle Mand.

Hist faldt en gammel stakfels Mand,
 Hvis Been ei længer vandre kan.
 Hans Haar var graat og hvidt som Sne.
 Han faldt — og Sadedrengene
 Hvor loe ei de!

Mig ynkes over denne Mand!
 Hvem, som en Gammel spotte kan,
 Er han vel nu sin Ungdom værd?
 Er han vel Alderdommen værd?
 Han det ei er.

Uglen.

Andante.

for So - lens Skin flyer Ug - len bort og boer i mør - ke Hu - - ler. Dens

Gier - ning er kun mørk og fort; der - so - re den sig Hui - - ler.

Hunge.

Uglen.

For Solens Skin flyer Uglen bort
 Og boer i mørke Huler.
 Dens Gierning er kun mørk og fort;
 Derfor den sig Huler.

Stid jeg et nogen Gierning gjør,
 Hvorfor jeg Begjærlig flyer.
 Hvem, som gjør fædse, hvad han bær,
 Han Dagens Lys et Rper.

Flittighed.

31

Gratioso.

Clav. solo.

Hunger.

Flittighed.

Gode, brydbare Klid!
O! hvor vel i Ungdoms Tid
At opofre sig til dig!
Herlig du belønner mig.

Naar den Lade kiedes ved
Hvad han gjør; med Lyttighed
Hopper denne glad omkring,
Aldrig kied ved nogen Ting.

Ja, paa Silke Vinger flyer
Limen uden Sorrigs Skyer.
Ikun sniker han igjen,
Den som gif unyttig hen.

Han er frisk og stærk og sund,
Alting smager for hans Mund.
Arbeid krydres hver en Ret,
Den maae være nok saa stet.

Hastig luffes Diet til,
Naar han sig nedlegge vil.
Ingen Drøm har ham opvakt,
Som har Skæfel i Svøms bragt.

Hurtig møder han hver Dag
Solens Skin og Lerkens Slag,
Naar den over Skovens Top
Vækker Flittigheden op.

Ved tiltagne Dages Tal
Vær, Værdighed ham skal
Stiens Fryd og Lykke, Hæd,
At det gaaer ham altid vel.

I sin Alder kan han se
Allevegne Frugterne
Af sin Flid. — Et Dieblit
Ei, af ham unyttet, gif.

Selv i Alderdommen kan
Et endnu en flittig Mand.
Ham ei bærer falste Stav
Til sin roelig, silde Grav.

Den udbortes Anseelse.

Largo.

Un - der ran - ke Træ - ers Øg - ge stod et: skævt lav - stam - met Træ. Hii - ne stolt af de - res:

Lyt - te ind - te ham ei det - te Træ. Kom - mer Lom - mer - man - den her, sag - de de, det u - de er.

Hiller.

Den udbortes Anseelse.

Under ranke Træers Øgges
Stod et skævt lavstammet Træ.
Hine stolt af deres Lykke:
Undte ham ei dette Træ.
Kommer Lommermanden her,
Sagde de, det ude er.

Dog der er han alt — hvad meener
Denne Nar? Hvad vil vel han?
Strax med stærke Kiempes Seerer
Disse Træer han falder an.
Himmel! hvor han roser grumt:
Dette blev, thi det var krunt.

♦♦♦♦♦
O! man skal kun ikke bramme
Af udbortes Prydelse.
Ofte bliver man til Stamme
Med en slig Anseelse.
Den som ei i Digt klar
Han og si mislyndet er.

En ung Drengs Klage-Sang ved en ung Piges Død.

Adagio.

Er den ne Sørg-ge - kla - ge vel for A - ma - li - e? Det er jo kun faa

Da - ge, man kun - de hen - de see? O! ja, i For - gaar - d smil - te hun ston og rød, og til - te til

gla - s - de Dans, til gla - s - de Dans, med val - fer Blom - ster - krands, med val - fer

Blom - ster - krands.

En ung Drengs Klage-Sang ved en ung Piges Død.

Er denne Sorgelagge

Vel for Amalie?

Det er jo kun saa Dage,

Man kunde hende see?

O ja! i Korgaars smilte

Hun skøn og rød, og ilte

Til glade Dands.

Med vakker Blomsterkrands.

Den rønfeste blandt Pølmer

Er ei saa rank, som hun.

Selv Rosens Rødme falmer

Ned hendes røde Mund.

Det var kun hendes Klage

Den sidst' af hendes Dage:

At Bladene

Paa Krandsen visnede.

Hvor skulde nogen sige

At hun for Dødens Mægt,

Saa hastig skulde vige

Og bse som Krandsens Prægt!

At! at hun maatte falde!

Den Blomst, som frem for alle

Os Glæde gav;

At! hist er hendes Grav.

Du Zitt paa røde Klæder!

I beste Ungdoms Leeg!

For snart, for snart du soinder

Og daalder død og bleeg.

Ei meere du opstøber,

Den Klædning, dig omgiver,

Ei meer til Dands

Hun gaar med Blomsterkrands.

Dit Grav vil man snart glemme

Og naar man dig ei seer,

Dig Hænder glemme

Og ei begræbe meer.

Men jeg din Grav vil rhyde,

Naar Blomsterne udbryde. —

Dog uvist er,

Om jeg endnu er her.

Gratioso.

Kan noget være skønnere end det, de Gæle? til

Søster! Er det saa yndigt kun at see, hvor meere da det's Smag forlyster?

Hiller?

Gaven.

En Broder til sin Søster.

Kan noget være skønnere
 End dette Gæle? lille Søster!
 Er det saa yndigt kun at see,
 Hvor meere da det's Smag forlyster?

Hver gule, grønne, røde Stand,
 Hvor skøn er det A' sammenblandet?
 Hvor yndigt er det's Bigt? hvem kan
 Saa smukt afsmale mig et andet?

Du lyfter det: Jeg giver dig
 Om det end var de beste Sager.
 Hvor tiert, naar jeg er lykkelig,
 Dog meere, naar andre jeg behager.

Begierlighed at vide det Tilkommende.

Largo.

Det er vel at Gud os følger det Til

kom men de. Det vist havde on de følger, kun de vi det see;

kun de vi det see.

Hunger.

Begierlighed at vide det Tilkommende.

Det er vel, at Gud os følger
Det Tilkommende.
Det vist havde onde Følger;
Kunde vi det see.

Saae vi Lykken, skole vi blyve;
I Lærindighed
Vilde vi vor Tid henlæve.
Og i Dovenhed.

Saae vi Modgang, vi ei skulde
Droget Dieblit
Glæde os; men Dødens Kulde
Følger, hvor vi gif.

Hvad vi har, det vil vi nyde;
Et for Gørrig slye;
Os ved Lykken stedse fryde.
Og al Nøyd slye.

Det uoverlagte Duffe. Manden og Drengen.

Drengen.

Moderato.

Den brune Hest! hoor rast, hoor stien! o store Mand' op solb min Bon! Naar jeg kun

(Clav solo.)

lidt paa den maade tra' ve, hvad vil jeg da for Glæde, for Glæde,

(dit ind)

hvad vil jeg da for Glæde, for Glæde, hvad vil jeg da for Glæde, for Glæde.

Hiller.

Det uoverlagte Duffe. Manden og Drengen.

Drengen.

Den brune Hest! hoor rast, hoor stien!
 O store Mand op solb min Bon!
 Naar jeg kun lidt paa den maade tra' ve
 Hvad vil jeg da for Glæde have!

Det uoverlagte Ønske. Manden og Drengen.

Manden.

Moderato

Prøv og saa om du Kræf-ter har til det, du øn-sker,

lil-les-tykke. Har! Veed du en Gæst, saa dan at, ven-de, at det ei bli-ve,

(Clav. solo.)

ei bli-ve, at det ei bli-ve, skal din En-de?

Andante

Slutt.

Det uoverlagte Ønske. Manden og Drengen.

Manden.

Prøv og se om du Kræfter har
 Et det, du ønsker, lille Daa?
 Veed du en Gæst saadan at værde
 At det ei blive Kæl din Ende?

Linie-Danserens.

Allegro.

Nys saae jeg med Glæde den kunstige Mand, nys saae jeg med Glæde den kunstige

Mand paa Linien at træde, paa Linien at træde, saa got som jeg paa

Gulvet kan, saa got som jeg paa Gulvet kan.

Hiller.

Linie-Danserens

Nys saae jeg med Glæde
 Den kunstige Mand,
 Paa Linien at træde
 Saa got, som jeg paa Gulvet kan.

Han knap har sin Ege,
 Om figer min Ven.
 Dog maatte jeg vel sige
 Den fældne Kunst — hvad nyter den?

Lammen-
tofte.

Du stak, fælskielne Lam, du som mig følger i de ligg og roelig, sørges lod

springer om, hvad Fars retrue er dig? hvad Fars retrue er dig?

Hiller.

Lammets

Du Raffels kielne Lam, du som
Mig følger idelig,
Og døelig sørges lod springer om,
Hvad Fars retrue er dig!

Han, som dig nylig møttede,
Er han dig ikke tier?
Du mente, han dig erkendte
Det, han din fiende er.

Det rosenrøde Baand, som dig
Hav haaret hidindtil,
Er Lantem, hvori man dig nu
Til Døden slæbe vil.

Og denne Haand — hvor kan du den
Saa ventelig kysse? — Af!
Dit Blod snart dryppe skal af den!
Det bliver al din Lof!

Med da i Fred og Mødelighed
De Timer, du er her.
Hvor søkkelig, at du et ved!
Hvad dig bestkæret er.

Den største Lykke.

41

Andante.

Den, som Lyk = kens sto = re Gaver: Æ = re, Rig = dom, Æl = te

ha = ver, han kan kal = des lyk = te = lig, det = te maae jeg til = staae

dig, det = te maae jeg til = staae dig.

Hiller.

Den største Lykke.

Den som Lykkens store Gaver
 Ære, Rigdom, Ælste haver,
 Han kan kaldes lykkelig,
 Dette maae jeg tilstaae dig.

Men Ukyldighed at eie,
 Her at vandre Dydens Veie,
 Hvi at leve evig vel,
 Dette er vore sande Held.

Den lille Uret.

Allegro.

Lil - le Fet - ter Chr - sti - an vo - ve, de en Die at stil - le: Bi - ster kreg den

Clav. solo.

st - le Mand: Die! jeg glem - mer dig vist ik - ke.

Hunger.

Den lille Uret.

Lille Fetter Christian
 Bovede en Die at stille:
 Bister kreg den lille Mand:
 Die! jeg glemmer dig vist ikke.

Hurtig brød hans dristig Haand
 Grene af de næste Væske;
 Slog paa Rubens fætter Waand
 Og begyndte den at rulle.

Dog den lille Fugle-Hær
 Vilde denne Uroe hævne,
 Og med deres Stridsgevær
 Intet de ustuftet levne.

„Det var din fortlente Straf,“
 Siger mig min Lærers Die.
 „Denne Kegel lør deraf
 „Liden Uret at fordøje.“

Sneemanden.

43

Allegro.

Den skin = ne Snee = mand! See hvor høi! En Kiem = pe lig = ser han; hvor

drøi! Dog, at! da So = len skin = ne = de, hvor blev han ha = stig tet = ve = re =

Hunger.

Sneemanden.

Den skinne Sneemand! See hvor høi!
 En Kiempe ligner han; hvor drøi!
 Dog, at! da Solen skinne de,
 Hvor blev han hastig lavere.

Han ligner selv indbildte Vid,
 Som til sin Klogskabsskærer Lid.
 Naar Visdoms Lys beskinner ham,
 Hvor blir hans Klogskab snart til Skam!

Maanen.

Gratioso.

Hvor sød og venlig leer du Maa = ne! som jeg seer bag Høi = ens grøn = ne Top og

stige sagte op. Hvor ild = rødt er dit Elsker i = gien = nem tyk = te Træer! Som Phoe = niz hol = ler

sig i I = den, seer jeg dig.

Hiller.

Maanen.

Hvor sød og venlig leer
 Du Maane! som jeg seer
 Bag Høiens grønne Top
 At stige sagte op.

Hvor ildrødt er dit Elsker
 Igennem tykke Træer!
 Som Phoenix hvyler sig
 I Ilden, seer jeg dig.

Men roelig, mild og blid
 Du smiler til mig hid,
 Og stille Røe og Lyst
 Indgyder i mit Bryst.

Sagmodig, mild og from
 Er Viddom ligesom
 Dit Elsk — Den elsker den,
 Som elsker Dyd igien.

Af Solens Lys du har
 Din Glæde, du ellers var
 Som Natten mørk, men nu
 Solfarvet lyser du.

Saa laaner Viddom, Dyd,
 Hverandre Lys og Færd:
 Du Viddom oplys mig!
 Dog Dyd! et uden dig.

Andante.

Er det den Takse, som med sin søn, og med sine venner

smule Sørens Sang, som de og sin mand, og gang her i Sunde

ne frembringe? Al! her ligger de alt de de!

Er det den Takse, som med sin søn, og med sine venner
 Disse smule Sørens Sang, som de og sin mand, og gang her i Sunde
 Al! her ligger de alt de de!

Er det den Takse,
 Hvormed man belønnede
 Disse smule Sørens Sang
 Som de og sin mand, og gang
 Her i Sunde, frembringe?
 Al! her ligger de alt de de!

Særlerne.

Er min Sorg for eder stor!
 Aldrig jeg fandt glæde er,
 At jeg skulde drøbe jer,
 Dags Biskens, jeg mærker,
 Vi i Dags, Al! her ligger de alt de de!

Hiller.

Hunden.

Allegro moderato.

Min lille Hund er mig saa tier! Saa snart jeg paa ham falder, han strax paa E: men

lydig er, og mig til G: den falder.

Hunden

Min lille Hund er mig saa tier!
 Saa snart jeg paa ham falder,
 Han strax paa E:nen lydig er,
 Og mig til G:den falder.

Daar berimod han bliver vaer,
 Jeg haaber at hestille,
 Han sit sin Vade sakte gaar,
 Og ligger ganske stille.

Han knurrer mod hver Fremmede,
 Som hastig ved mig rorer,
 Og strax han er aarvaagende
 Saa snart han noget hører.

Han logter med sin lodne Svand,
 Og seer mig op i Diet,
 Og springer om i venlig Dans,
 Naar han mig seer fornøjet.

Han piber, klynker, logrer, naar
 Jeg vil med Riset true,
 Og naar jeg slæder ham, stædig gaar
 Han strax udaf min Stue.

Hvorhen jeg gaar han følger mig;
 Naar jeg er syg, han ligger
 Ved Sengen, hvor han idelig
 Daar Rinden sagte sletter.

Daar jeg er sakte, følger han,
 Og vil ei noget andet
 Saa snart jeg kommer, siner man
 Hans muntre og friske Glæde.

I Troestid og Aarvaagende
 Han ofte mig bestemmer;
 Jeg mine Vildret bedre deed
 Og dem dog ikke forskæmter.

Det daarlige Dnske.

47

Allegro
molto.

En lille Fugl i var jeg, det, jeg da blandede mig i det Dal

Di e blev det munter, let foer over Bierg og Dal

Det daarlige Dnske.

Giller

En lille Fugl! - O var jeg det
Jeg da blandede mig i det
Dieblicket munter, let,
Foer over Bierg og Dal.

Hvor Daar og Sammet herstede,
Der søgde jeg at boe.
Mit sigtigt Huus jeg byggede,
Hvor jeg fandt Lyf og Roe.

Det Ornesigt, jeg sat mig i,
Dog hvem var det, der skid?
O vee! en stakkels Fugl faldt ned,
Hif ligger han alt død!

Snart over Land og See jeg fløi,
Og fyrig ilte her,
Snart til en Dal, snart til en Høi,
Snart her, snart der ligen.

Snart steg jeg som en Lærke op,
I Luften flingrende;
Som Rattergal bag Skovens Top,
Jeg sang i Duskene.

Vel mig, at jeg ei naagede hvad,
Jeg daarlige dnskede.
Hvor stor er Gud! hvor er jeg glad!
At jeg er Mennecke.

Styggen.

*Allegro
moderato.*

See hvor min Stygge løber der! o see mig! see, hvor stor

er, mig ser man li den falde? — Hvor blev jeg af? saa vort rest sig! een Stygge sig

stiller Solens Syd: hvor kan dog Styrhed falde!

Singer.

Styggen.

See, hvor min Stygge løber der! o see mig! see hvor stor jeg er,
 Mig ser man li den falde? — Hvor blev jeg af? saa vort rest sig!
 Een Stygge sig stiller Solens Syd:
 Hvor kan dog Styrhed falde!

Hvem veed, hvordan det endelig,
 Vil gaar den Mand, som alle riig,
 Og stor, og magtig falde.
 Naar Syffens Galskab stunder bort,
 Haas Hæftighed kun varer kort:
 Saa snart kan Styrhed falde!

Allegro
molto.

De = rer kun i Ru = ben ind lod = ne Hon = ning = sam = ler = in = der!

og ved So = lens var = me Skin Blom = ster = Skat = te dag = lig vln = der! Le = dig =

glan = ger ha = des her, Flid og Ar = beid er Jer Skæ = de. Dra = ger Sød = hed

af en = hver Blomst og Vuff i Flo = rø Sø = de.

Hiller.

Bærer kun i Kuben ind
 Ledne Honningsamlerinder!
 Og ved Solens varme Skin
 Blomster-Skatte daglig vinder!
 Ledigganger hades her,
 Flid og Arbeid er jer Glæde;
 Drager Gudhed af enhver
 Blomst og Duff i Flora Sæde!

Dog I sørger ikke blot
 For jer eget Vel, men andre
 Nyde ogsaa meget Got
 Af hvert Skrit, I flittig vandre.
 I forrente rigelig
 Eder's lille Huus, I lønner
 Den, som ret taknemmelig
 Eder's vise Flid paastikker.

Naar den skarpe Nordenvind
 Over hine Høie farer,
 Gior hver Vandrers Nie blind,
 Og ei Flora Døttre sparer,
 Sidde I i Trygheds Skid
 I de fyldte Føraads Kamre.
 Eder driver ingen Nød
 For de andres Dør at jamre.

Blomstrende Familie,
 Gid I aarlig maae tiltage!
 Ingen falske Fremmed see,
 Som forstyrrer eders Dage.
 Blomster vil jeg plante her,
 Hvert et Blomster nansom spare.
 Naar jeg da i Kuben seer,
 Lønnes jeg ved eders Vare.

Allegro.

Hold lil • le Trom • me • sa • ger op med al din Læ • men

og din Støt • en! leg bort din Trom • me og din Top; naar en • des • dog • din

ti • me • lan • ge Spø • gen? Naar en • des • dog • din ti • me • lan • ge Spø • gen?

Hunger.

Vor Liv-Lyst.

Søster.

Hold lille Trommeslager op
Med al din Lærmen og din
Støien!
Leg bort din Tromme og din Top,
Naar endes dog din rimelange Spøgen?

Broder.

Du lille Dukkedaasere!
Du har vel megen Res-at pukke?
Naar man skal til din Gierning see,
Din Lid tilbringer du kun med din
Dulle.

Søster.

Sig at fornøie er og Pligt,
Da jeg dermed ei nogen rlager.
En Top, en Piff, for mig ei slikt!
En vakker Dulle mig langt meer bes
hager.

Broder.

Det eene er det andet værd,
Hver er sin egen Lyst velkommen,
Hver har sin egen Kiephest kjer:
Din Dulle er din, og min en Piff
og Trommen.

Sommerfuglen.

Vivace.

En broget Sommerfugl, o see! en delig Ting, hvor Fin-nen-de det Kræe, jeg

før for-ag-tes; thi da jeg ny-lig den be-trag-ted, den hæ-lig var, krøb fælt af-sted, den

hæ-lig var, krøb fælt af-sted; jeg vøm-met des der-ved.

Hiller.

Sommerfuglen.

En broget Sommerfugl, o see
 En delig Ting! hvor Finnehde
 Det Kræe, jeg før foragted!
 Thi da jeg hylig den betragted
 Den hæelig var, krøb fælt afsted,
 Jeg vammedes derved.

Det lærer mig, at ei min Agt
 Blot til udvortes Skin og Pragt
 Beundringsfuld jeg stænkter.
 Thi den, om hvem jeg haanligst tænker
 Kan maaffee blive større Mand,
 End nogentid jeg kan.

Gratioso.

Vel - kom - men fion - ne Mor - gen! hvor stor er dog din Pragt! den blev for mig for - bær -

bor - gen, naar jeg er op - væk. Na - su - ren sig ud - smyk - ter, og hør et Guds hem -

ryk - ter, hvor hen jeg ven - der mig, jeg mag - tig fø - ler dig.

Alles

Morgen.

Velkommen fionne Morgen,
Hvor stor er dog din Pragt!
Den blev for mig forbærger,
Naar jeg ei var opvakt!
Naturen sig hdsmykker,
Og hver en Guds henrykker;
Hvorhen jeg vender mig,
Jeg mægtig føler dig.

De guldne Straaler male
Ildrod hver Bierge-Top.
Af Diamanter pragt;
Hver Plantes spæde Kropp.
Frå Mark og Skov og Eng
Frydstemmer sig oprangt;
Til Ham, som ved sit Bliv
Gav alting Lyft og Liv.

I veed ei rige Læde,
Hvad Fryd I sove bort,
Da eders Rok-I hade,
Og gjør et Tab, saa stort.
I dørlse eders straffer,
Naar Solen alt opvækker;
Naturens Udlyghed
I ei at agte veed.

Her Larkens Dirren lyder.
I Blomsterstræde Dal,
Hver Lund, hvor Duff-Indbyder
Til Glæder uden Tak.
Gud! er mit Livs Hætte,
Saa rffig på Glæders Døtte,
Hvor ffant er da det Okd,
Du har fot mig hereed.

Fuglereden.

Moderato.

Saa lyf = fe = des dog en = be = lig min Maa = e ef = ter me = gen Le = den, at jeg til = sidst fik sin = ke = re = den; o! hvor er jeg dog lyf = fe = lig!

Clav. solo.

re = den; o! hvor er jeg dog lyf = fe = lig!

Hunger.

Fuglereden.

Saa lykkes dog endelig
Min Maa efter megen Liden,
At jeg tilsidst fik Sinkereden;
O! hvor er jeg dog lykkelig.

Jeg har den heele Rede her.
Ja spretter kun — Jeg skal Jer holde!
Fem Unger! — Dog skal jeg forvoide
De Gamle disse Græmmelser?

Hist klynger deres bange Sang,
Og mig om deres Unger beder.
Er det den Løn, jeg dem bereder,
For de mig glæded' mangen gang.

Al Møes og Stræae, de byggede,
Saa kunstig deres lille Hytte,
Hvorfra de ikke vilde flytte,
For Vintren dem forjagede.

Og denne vil jeg rive ned
Som de mig giestrige anbetroede,
Hvort de trygge hos mig boede
I deres glade Noelighed?

Hvad om en fiendelig Haand vil mig
Fra mine Fædres Arme rive?
Hvor maatte de da sorgfuld blive,
Og hvort blev jeg ulykkelig.

Det flere Sangere! her har
J eders Værn! O, lad dem lære,
Til næste Vaar min Lyf at være.
O hvilken Glæde jeg da faaer!

Over et Par af Rattene dræbte Turtelduer.

Affectuoso.

Stemme falste Ratter! Hvi har I gjort For- tred
 Med mig som altid satte God Føde for Jer ned

mine Skønne Duer som yn- dig tur- re- de, dem uds i mine Stuer
 I

grusom myr- de- de.

Hiller.

Over et Par af Rattene dræbte Turtelduer.

Stemme falste Ratter!
 Hvi har I gjort Fortred
 Med mig, som altid satte
 God Føde for Jer ned?
 O! mine Skønne Duer,
 Som yndig turrede,
 Dem uds i mine Stuer
 I grusom myrdebe.

Got! I skal mig betale;
 Jeg vil ei hvile for
 Med eders Blod I male
 Min Havn, og pinlig døer.
 Naar I vil for mig sinige-
 Og springe i mit Skid,
 Jeg jager Jer, I Tigre!
 Fra mig med Slag og Stød. —

Dog, Mænd og Røtter fange
 Det skal jo Rattene?
 For Hevnen blir jeg bange,
 Den var langt stemmere.
 Min Kat sin Drift adlyder,
 Han er et Dyr! — Men mig
 Et kieligt Hjerter byder
 Stray at tilgive dig.

Til Sundhedens

Allegro
moderato.

Du, som ræn- og mild, i hver-Å-ye, fly-der, Mun-ter-hed og Lyft i min Ojel ind-

gy-der, gør mig stærk- og glad- til-For-ret-nis-get, Klar-per-Is-sel-sen,

ved hver Sand-hen-sel-ser, for mig Dierg og Dal, Skov- og Eng-ud-smyk-ser, og fra hvert-ets

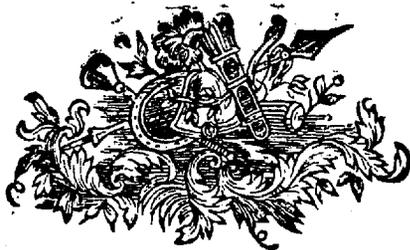
Græs mig i Me-de-leer.

Du, som reen og mild i hver Aare flyder
 Munterhed og Lyst i min Siel indgyder,
 Gjør mig stærk og glad til Forretninger,
 Stærper Følelsen, ved hver Sands henrykker,
 For mig Bierg og Dal, Skov og Eng udsvæffer,
 Og fra hvert et Græs mig i Nøde leer.

Sundhed! hvilket Hæd! stærste Hæd paa Jorden,
 Naar jeg dig kun har, slyer al Modgangs Torden.
 Du er meer end Guld, meer end Kroner værd.
 Du forgylder os vore Levedage,
 Krydret hver en Lyst, lindret hver en Plage,
 Ved dig bliver os Glæden dobbelt flet.

Diet g'it du Jib, unge Kinder Nødme,
 Aeraae i vort Bryst, Legemet sin Fedme,
 Munter Virksomhed til vor Arm og Fod,
 Sielen Mod og Kraft Sandhed at udgrunde,
 Ved hvert mindste Vel Sång i vore Munde,
 Ved dig føle vi, hvor du Gud er god.

Maatte altid jeg, som i Dag dig eie,
 Og naar jeg dig har, stedse overveie,
 Dig at bruge ret, til din Givers Pris.
 Men om jeg engang den ved Misbrug fiender,
 O! saa tag han den snart af mine Hænder;
 Sygdom selv givt os ofte meere vild.

Vinteren.

Moderato.

Det skønne Kar forsvandt i s s gien, sørg mo dig staae for froes ne Enge; Den
vil de Nordvind raser hen vidt over s de Mark og Bænge; saa haard som
Jern er Jordens Muld, hver stiel ver ved den strenge Kulde.

Hiller.

Vinteren.

Det skønne Kar forsvandt igien,
Sørgmodig staae forfrosne
Engte;
Den vilde Nordvind raser hen
Vidt over øde Mark og Bænge;
Saa haard som Jern er Jordens Muld;
Hver stielver ved den strenge Kulde.

Vel mig ved den besværlig Tid!
Jeg tør for ingen Kulde grue,
Mig kvæger Vitt og nærfom Vid,
Og varme Klæder, varme Stue.
I flæret Seng jeg hviler blød,
Og glade Drøm gjør Sønnen sød.

Dog vee den Fattige, som nu
Selv det nødrosfrige maae miste,
Som ei har Brød og Huus som du;
At berle ei tør sig fordrifte.
Som ligger sva paa uselt Straae,
Og ingen Lødsbedrik kan faae.

Op, op! min Stiel, sol du hans Nød,
Hans Hjertes Suk, hans Smercers
Pile!
Deel med ham dit nødrosfrige Brød,
Skynd dig hen til hans Hielp at lle.
Hvem Brøddes Nød forglemmer, han
Ein Lykke ei fortlene kan.

Andante.

Hiller.

Opsættelse.

Tids nok er det til i Morgen,
Raabe dovne Folk, al Sorgen
Vil vi jage bort i Dag.
Alt vil vi i Morgen lære,
Bedre Folk i Morgen være,
Alt i Morgen, ei i Dag.

Hvorfor vil du alt opsætte,
Hvad du kan i Dag udrette?
Hver Dag har sin egen Pligt;
Hvad er fæet, det er til Ende,
Ikun dette kan jeg kiende,
Hvad kan skee, jeg veed ei sigt.

Hvem ei frem, han gaaer tilbage;
Vore korte Levedage
Jæ som et hastigt Vær.
Det er mit, hvad jeg nu eier,
Denne Time, den jeg eier,
Min den kommende ei er.

Er vel nogen Dag forgievet?
I mit Livets Bog jo kræves,
Et bestrebet Blad hver Dag.
Vel! imens jeg er i Live,
Skal hver Dag optegnet blive
En retskaffen dydig Sag.

Skamrødme.

Vivace.

Nys var jeg me- get bleg- re og i en Hast saa rød! jeg
 tør ei løf- te Di- ne, min Kind er som en Blod!

Hunger.

Skamrødme.

Nys var jeg meget blegere
 Og i en Hast saa rød!
 Jeg tør ei løfte Dineste,
 Min Kind er som en Blod!

Maaskee jeg nu i Fare staar
 Et Onde at begaae.
 Jeg derfor den Advarsel faar,
 Som vil det forud spaae.

O du Samvittighedens Vink:
 Med Glæde seer jeg dig.
 Jeg stod paa Lasters fæle Brink
 Og du, du redder mig.

Ukyldig Rødme! Paa mit Kind
 Bliv usfordømt!
 Sid aldrig noget verdsligt Ord
 Af den udslætte dig!

Gratioso.

Du so søde Blomme Rose du!
Med Lyst jeg ser dig. Halv aaben.

Halv tilluft er du, at smil se du til mig.

Hiller.

Rosknoppen.

Du søde, Blomme Rose du!
Med Lyst jeg ser dig.
Halv aaben, halv tilluft er du,
At smil du til mig.

At Duggen bader staaer du der
Frist, smil, sød, sød!
De milde Zephrus klagre her
Omkring die lufte Elieb.

At berge dem ei! til dig ei op
For Lyst og Lystighed!
Staaer Eden over Blottens Top
Saa salmer du derved!

I Livets Morgen blomstret jeg
Her Rosknoppen sig:
Endnu jeg gaar på Glædens Vej,
Med søde Duffer rieg.

Dog aabner jeg mit Hjerte for
Belyst, dees salte Vær,
Saa giver den mig Vandkæle,
Dit Hjerte visner hen.

Den Fornælse at gjøre vel.

Amoroso. Hvor lykkelig bør han sige, den takfæls Mand, min Sags vel hvor blir jeg

lykkelig der ved! Mit Blod til Hierret fører, min Haand sig oplærer, til himmelsk Fryd og Salighed.

rer til himmelsk Fryd og Salighed.

Den Fornælse at gjøre vel.

Hvor lykkelig bør han sige,
Den takfæls Mand, min Sags vel
hvor blir jeg lykkelig derved!
Mit Blod til Hierret fører,
Min Haand sig oplærer
Til himmelsk Fryd og Salighed.

Graad hans Dine fryde,
Hver sin Tak ar vde;
Hver Alderlæng sønes ham for svagte,
Hver min Haand han knuer,
Lidt efter mig han knuer
Med Hænder op mod Himlen rætt.

Glædestårer vade!
Mit Die! — Ingenti Glæde
Saa roen, som denne, jeg kan naae.
Den Lykke tit jeg nyde!
Hvor vil jeg mig da fryde!
Min Haand skal altid anden staae.

Allegro.

Hvor har jeg eder kier, I smukke Døger, Som pryde her mit skønne
 Hos Jer min Tidsfordriv jeg eene søger, Isiget, og lieder ei paa Tønder.

Skab. } Med Lyst jeg sang ved Wiisdom her, var det end ikke Pligt, hos Jer.
 Tab. }

Hunget.

Til Bøgerne.

Hvor har jeg eder kier, I smukke Døger,
 Som pryde her mit skønne Skab.
 Hos Jer min Tidsfordriv jeg eene søger,
 Og lider ei paa Tiden Tab.
 Med Lyst jeg sang ved Wiisdom her,
 Var det end ikke Pligt, hos Jer.

I vise mig de gamle skulte Døger,
 Som pryde her mit skønne Skab.
 Ser stolte Riger vore og tiltrage,
 At blomstre, synke, undergaae.
 Ser hvordan altid Meeneffekt
 Til Gort og Ont var lige læn

Og læser jeg den evig Sange-Digter,
 Der svinger sig til Himmelen,
 Som Denen, naar han synaar om de Digter,
 Det danne os til Himlens Ven:
 Saa aabnes Siel og Dre ved
 Alle Sanges Høje Indighed.

Jeg lærer Videnskaberne at hørte
 Og fremmed Wiisdom bliver min.
 I løse i Bankundighedens Mark,
 Og byder mig til Sandhed ind.
 Her faaer jeg det Tilkommende
 Og hvad? hvorfor jeg er? at see.

Snart vise I mig Jordens rige Skatter,
 Min Skabers underfulde Magt,
 Som Svovets Gran og Verdener opfatter
 Med lige Majestet og Pragt.
 Fra Ormen, som knap synlig er
 Jeg stiger op til Himlens Hær.

Ja Døger! I min Lyst, min Glæde bliver,
 Mit Skab og ved Legerst;
 I mig min Tid haasnar, saa vel fordriver
 Korhed nogen Næg og Stoi.
 Tak være den, som mig har lært:
 At bruge Jer, hvad I er værd.

Til en tier Moders Billede.

Gratioso.

Her staer min tie re sør de Ma ma, saa smi ler hun til min Pa pa, og lys ser

mig hoer Mor gen, naar med Glæ de jeg til hen se gæder.

Hiller.

1812

Til en tier Moders Billede.

Her staer min tie re sør de Ma ma,
 Saa smiler hun til min Papa,
 Og lys ser mig, hoer Morge n, naar
 Med Glæde jeg til hende gaer.

Smukt er du Billed, taer du lidt?
 Dog langt, langt minnere er hun.
 Jeg kunsten seer etgang, to, tre,
 Og liller hende selv at se!

Lamentoso.

I flye fra disse nøgite Grøne, I mine fiære Sænge re! Kun du, du

sid der her og quiddrer gandske eene, Musvit, du vakre stakfelses lilse Kræe!

Hunger.

Musbitten.

I flye fra disse nøgite Grøne,
 I mine fiære Sængere!
 Kun du, du sidder her og quiddrer gandske eene,
 Musvit, du vakre stakfelses lilse Kræe!

O flye de sorte Vær, den Snare,
 Ophængt ved Drengens lumske Sving,
 Og kan du ikke dig mod Hungeren forsvare,
 Saa kom til den, som giestfret pleier dig.

Kom du til mig! see her din Epke!
 Du uden mig vist maatte døe:
 Dig ved mit fyldte Vord skal ingen Mangel trykke,
 Dit fulde Haand skal Krummer til dig stæe.

Et nogen skal din Væt tilstoppe,
 Du aldrig jages skal fra mig;
 I Labyrinth af Vord og Stole made du hoppe;
 En Fyrrø-Quist jeg og skal bringe dig.

Din Sang min Vinter-Lyst skal være,
 Som tit, naar du paa Qvisken sad;
 Jeg af din Munterhed og Noisomhed vil lære
 Endog ved lidt som du, at være glad.

Allegro.

En ung og værlig Hest, som altid vant til Lebiggang, saae Frihed, Leeg og

Spøg, han sprang, da det syntes ham var best, fra Aaget bort til

grønne Eng. Hvor kan han trænge? hvor kan han trænge?

Hiller.

Forsynlighed.

En ung og værlig Hest,
Som, altid vant til Lebiggang,
Saae Frihed, Leeg og Spøg, han sprang,
Da dette syntes ham var best,
Fra Aaget bort til grønne Eng.
Hvor kan han trænge?

Den Vaar og Sommer gik
For ham i kaade Lystighed,
Om det Tilkommende derved
Han aldrig mindste Tanke fik,
Men Glæden varede ei længe
Paa disse Eng.

Da mørke Vinter kom,
Og gjorde rige Græsgang baer,
Vor Hingst ei Foer, ei Huvstve har,
Da al Natyren sely var tom.
Nu saae han angstelig tilbage
Paa sine Dage.

Jeg Daare maat nu døe,
Han raakte, havde jeg den Tid
Ei vegret mig for ringe Kild,
Saa havde jeg nu Hus og Høe.
At korte Fryd! af lange Plage!
O Deal! o Klage!

Den falske og sande Nøes.

Largo.

Dog, le - se, naar de mig see: Dag, lig bli - ver hun skion - ne - re, dag, lig

han og skør - re bli - ver. Got, ret got! det vel mueligt er; dog er den Nøes mig dobbelt

klar. Dag - lig hun og bedre bli - ver.

Hiller.

Den falske og sande Nøes.

Nogle sige, naar de mig see:
 Daglig bliver hun (han) skønnere,
 Daglig hun (han) og skørre bliver.
 Got, ret got, det vel mueligt er,
 Dog er den Nøes mig dobbelt klar:
 Daglig hun (han) og bedre bliver.

At jeg en større Vægt opnaaer,
 Dette jeg af Naturen faaer
 Men jeg selv maae bedre være,
 At jeg det blir, jeg gierne vil
 Høre, naar Hierret kun dertil
 Siger: ja: hvor sand en Været!

Til et Træ i Høsten.

Andante.

Saa bli = ver da dit Ho = ved's Pynt, du skøn = ne Træ af Ti = den rø = vet!
Saa ha = stig Hø = sten har sig skyndt; min Fod alt ras = ler frem i Lø = vet.

Hvad Vin = den ik = ke før = te bort, det hæn = ger vis = ner, blegt og fort.

Hunger.

Til et Træ i Høsten.

Saa bliver da die Hoveds Pynt,
Du skønne Træ af Tiden røvet!
Saa hastig Høsten har sig skyndt;
Min Fod alt rasler frem i Løvet.
Hvad Binden ikke førte bort,
Det hanger viænet, blegt og fort.

Med Træ højer du dig nu,
Til Røe: Du nyttig var i Livet.
Hvor mangen yndig Frugt har du
Til mig og mine ofte givet?
Hvor sagte gav dit Skygge-Tag
Os Kisle paa den hebe Dag.

Hvor er det Vinde dog saa smukt,
Naar jeg som du, den Røes kan tage
I Graven: at jeg megen Frugt
Har haaret alle mine Dage.
At jeg har nyttet, tiend, gjort vel.
O hvilken Træ i hvilket Hald!

Edderkoppen.

Vivace.

Kunst = ful = de Væ = ver = ste! jeg dig. Her saa ar = beid = som fin = der.
 Høer in = der = lig for = noi = er mig det kull = sigt Næt, du spinn = der.

Saa fint kan ei den Dyg = tig = ste paa Næt = ten spinn = de dem, som de! Dit net dem

sam = men = set = ter, og i hør = an = dre stæ = ter.

Hiller.

Edderkoppen.

Kunstfulde Væverste! jeg dig
 Her saa arbeidsom finder.
 Høer iiderlig fornøier mig,
 Der klistige Næt, du spinder.
 Saa fine kan ei den Dytigste
 Paa Nøtten spinde dem, som de!
 Du net dem sammensætter,
 Og i hverandre stæter.

En roelig Krog i denne Sal
 Du maat til Sæde tage,
 Dig aldrig Stove-Kosten skal
 Fra dine Sirkler jage.
 Der jeg dig tit betragte vil,
 Og see, hvad der skal blive til,
 Hvad du vel berøvet vinder:
 At du saa kunstig spinder.

Hvad seer jeg? her en Flue kom
 I denne fine Snare
 Den strider, du den kuller om,
 Og lader den ei fare,
 For den thaae dæ. Dørt Wittighe
 Som ikkun sigter til Fortred!
 Dørt Nørderske! jeg hader
 Over Kunst, som andre stæder.

Broderlig Gendrægtighed.

Andante.

See, Es : ster! see, hoor dis : se fiæl : ne Du : er hin : an : den
 Hinn fiæl : ver alt, naar fa : ren den : ne tru : er, og Glæ : den

sted : se søl : ge Skridt for Skridt. } De maae nok væ : re Gød : sten : de, de
 det : ver beg : ge li : ge vidr. }

maae nok væ : re Gød : sten : de, hvo el : ster vel troe : sa : ste : re? hvo

el : ster vel troe : sa : ste : re?

Broderlig Tænderlighed.

71

Broder og Søster.

Broderen.

See, Søster! see, hvor disse kielne Duer
Himlen med sig følge Skridt for Skridt!
Him skalver alt, naar Faren denne kruer,
Og Glæden driver begge lige vidt.
De maae nok være Sødsfende.
Hvø elsker vel troefastere?

Søsteren.

See, Broder, see, hvor denne Blinftok's Greene
Om dette Tæer saa klerligt flytte sig!
Et evigt Daand dem synes at soveene:
Hvor hænger den, du brød, saa ynkelig!
De maae og være Sødsfende
Hvø elsker vel troefastere?

Broderen.

Ja vist, saa har og Kierlighed sit Sæde
Hos os: du veed, hvø høit jeg elsker dig!
Hvor Henriette er, der er min Glæde,
Men gaaer du bort, kan intet glæde mig.
Saa reent, saa smt, saa hylllestri
Kan ingen elske uden di.

Søsteren.

Hos dig, min Broder! kan jeg aldrig lides,
Saa snart, saa vel gaaer Tiden for mig hen:
Dog blot derved min Kierlighed er ledet,
Natur og Lyft og Hjerte byder den.
Saa reent, saa smt, saa hylllestri
Kan ingen elske uden vi.

Broderlig Gendragtighed.

Andante.

O! lad dog det te Ven, stab sted, se bran, de i mel lem
 Vi al drig Had! og E gen nyt te kien de: hers Hald! var

O! lad dog det te Ven, stab sted, se bran, de i
 Vi al drig Had! og E gen nyt te kien de: hers

os troe fast, u ryg ge sig! } Naar Dy den knyt ter Hier ter ne, naar
 li ge kiert for dig og mig! }

mel lem os troe fast, u ryg ge sig! } Naar Dy den knyt ter Hier ter ne, naar
 Hald var li ge kiert for dig og mig! }

Dy den knyter Hierterne, da først man Blodets Kraft kan see,

Dy den knyter Hierterne, da først man Blodets Kraft kan see, da

da først man Blodets Kraft kan see.

først man Blodets Kraft kan see.

Hiller.

Begge.

O! lad dog dette Venſkab ſtedſe brænde
 Smellent og troeſt, urgyggelig!
 Vi aldrig Had og Egenmyrte kende!
 Hvers Hælb vær lige fiert for dig og mig!
 Naar Dyden knyter Hierterne:
 Da først man Blodets Kraft kan see.

Et par Børn til deres Moder paa hendes Fødsels-Dag.

Gratioso.

Tu = sind' Gan, ge vi vel = sig = ne, be = ste Mo = der, den = ne Dag! In = gen

vi der = ved fan lig = ne, da den er din Fød = sels = Dag. Lad kun Før = ste = Son = ner

ba = ve me = gen Sla = de, me = gen Røed; du, ser Sjæl = lend be = ste Ga = ve, søg den

naa = dig Klant = te. 23.

Tusind' gange vi velstaae,
Beste Moder, denne Dag!
Tungen vi beved saa sigte,
Da den er Din Fødsels-Dag.

Lad kun Høste-Sønner have
Megen Glæde, megen Nøds,
Du er Himlens beste Gave,
Som den naadig Hjelpte os.

Lad kun tusind' Hænder være
Hver en Dag for dem hereed.
Der er al vor Lyst, vor Ære,
At vi har Din Kierlighed.

Giv kun dem, hvad lifligt smager
Hvad er sødt for deres Mund,
Tusind' gange meer behager
Os Dit Kys i Morgen-Stund.

De endnu usle Tanter
Du for Lyset bringet frem,
Vore Lyster sætter Skræmter,
Og med Klogskab leder dem.

Dyden gior Du os til Glæde,
Dig at lyde, gior Du let.
I Dit Fodspoor altid træde
O hvor vel er ikke det!

Ved Din Kierlighed optændtes
Kierlighed ubi vor Barm,
Og al Farlighed afvændtes
Da Du bar os paa Din Arm.

Altid med aarvaagen Die
Seer Du til vor Bugge hen.
Intet kan Dig meer forngie
End vort Smil til Dig igjen.

Aldrig skal' os gaae af Minde,
Hvad Du til vort Vel os hød,
Dyrebare Lærerinde!
Vi Dig lyde til vor Død.

Maatte vi snart døetlig blive,
Dette er hver Dag vor Pligt,
Dig igjen den Frugt at give,
Som Du saer til os saa rigt.

Formaning til et par Børn.

Vivace.

Vakre Dreng, du søde Pige! leger, leger i mit Skød! } Eders Løsten, Eders Stammen
 Naar I Eder til mig følge, hvor er da min Glæde sød. }

er for mig Vel-talen-hed. Naar jeg Eder seer til-sammen, jeg ei større Glæde veed.

Hunger.

Formaning til et par Børn.

Vakre Dreng! du søde Pige!
 Leget, leget i mit Skød.
 Naar I Eder til mig følge,
 Hvor er da min Glæde sød.
 Eders Løsten, Eders Stammen
 Er for mig Vel-talen-hed.
 Naar jeg Eder seer til-sammen,
 Jeg ei større Glæde veed.

Naar jeg Ier til Hjertet kryster,
 Eder-Dine til mig leer,
 Jeg ei agter Verdens Lyfter,
 Som en Konge mig afseer.
 Hjært jeg i eders Spøge
 Blander mig med Lyst og Fryd;
 Jeg kan da paa ny forsøge
 Glæden i min Ungdoms Tid.

Tusind gange vil jeg tage
 Eder Smaa udi min Arm!
 Stedse blive Eders Dage
 Fri, som denne Dag, fra Harm;
 Sid I Ondskabens maade træde
 Paa Uskyldighedens Vel!
 Skierter, danser fuld' af Glæde,
 Dog forskieret kun Døden ei.